

கண்கள் நமக்கும் உண்டு - நமக்கும்
 கருதும் வன்மையுண்டு
 மண்ணிடதைத் தசேமலெல்லாம் - தினமும்
 வாழ்ந்திடும் வாழ்க்கையிலே
 எண்ண இயலாத - புதுமனை
 எதிரிற் காணுகின்றோம்
 கண்ணிருந் தனென்பயன்? - நமக்கும்
 காதிருந் தனென்பயன்?

வானிடை ஏறுகின்றார் - கடலை
 வசப் படுத்துகின்றார்
 ஈனப் பொருள்களிலே - உள்ளுறை
 இனிமை காணுகின்றார்
 மனிலை கொள்ளுகின்றார் - நாமதை
 வடிக்கை பார்ப்பதல்லால்
 ஊன்பதைத் தே அவைபோல் - இயற்ற
 உணர்ச்சி கொள்வதில்லை.

புழுதி, குப்பை, உமி - இவற்றின்
 புன்மதைகைக் களைந்தே
 பழரசம் போலே - அவற்றைப்
 பயன் படுத்துகின்றார்!
 எழுதவும் வண்டா - நம்நிலை
 இயம்பவும் வண்டா!
 அழகிய பண்கள் - நமக்கோ
 அழகிய பழத்தோல்!

கமைமை எனக்கறி - அப்பெரும்
 கையினிற் கர்வலோல்
 நம்மினப் பண்குலத்தின் - இதய
 நடுவிற்பாய்ச்சுகின்றோம்.
 சமீபநிலையறியோம் - பண்களின்
 சிந்தையை வாட்டுகின்றோம்;
 இம்மை இன்பம் வண்டல் - உயிரின்
 இயற்கை என்றறியோம்.

கண்ணிற் கிளிவளர்ப்பார் - இல்லத்தில்
 குக்கல் வளர்த்திடுவார்,
 வண்டியுது தருவார்; - அவற்றின்
 விருப்பத்தையறிந்தே!
 மாண்டவன் மாண்டபின்னர் - அவனின்
 மனைவியின் உளத்தை
 ஆண்டயர் காண்பதில்லை - ஐயக்கோ,
 அடிமைப் பண்கதையே!

Written by

Sunday, 24 August 2008 14:41 -

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165pennulagam.htm#dt131>